

Din seria TEMERAIRE au apărut:

Dragonul Maiestății Sale
Tronul de jad

NAOMI NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun Tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*.

Naomi Novik locuiește în Manhattan, împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Arda, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

RĂZBOIUL PULBERII NEGRE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

1

Vântul fierbinte care bătea în Macao era molatic și deloc înviorător. Nu făcea decât să stârnească miroslul sărat și putred al portului, încărcat de pești morți, de mănuuchiuri mari de alge negre-roșietice și de efluviul de excremente umane și de dragoni. Cu toate acestea, marinarii se înghe-suiau claipe peste grămadă de-a lungul parapetelor navei *Allegiance* ca să respire aerul care se mișca. Din când în când, se luau la harță, îmbrâncindu-se fără vlagă, dar aceste alter-cații se stingeau aproape imediat, în dogoarea chinuitoare.

Temeraire zăcea dezolat pe puntea dragonilor, privind spre ceața albă din largul oceanului; aviatorii care făceau de gardă picoteau în umbra lui uriaș. Până și Laurence își luase libertatea de a-și scoate haina și sedea în curba piciorului lui Temeraire, ascuns de privirile celorlalți.

– Sunt sigur că aș putea scoate corabia din port, spuse Temeraire, pentru a nu știu câtă oară în ultima săptămână, și oftă când planul lui binevoitor fu din nou refuzat.

Pe vreme bună, ar fi putut, într-adevăr, trage chiar și uriașul transportator de dragoni, dar, cu vântul din față, nu putea decât să se istovească inutil.

- Nici fără vânt n-ai putea ajunge cu ea departe, adăugă Laurence, încercând să-l consoleze. Chiar dacă ar fi de folos să parcurgem câteva mile în larg, deocamdată e mai bine să rămânem în port, unde este puțin mai comod. Am înainta foarte încet, chiar dacă am reuși să-să scoatem.

- E păcat că trebuie să aşteptăm vântul, când totul este pregătit, inclusiv noi. Mi-ar plăcea să ajung repede acasă, unde sunt atâtea de făcut, zise Temeraire, lovind sonor puntea cu coada, ca să-și întărească vorbele.

- Te rog să nu-ți faci prea multe iluzii, spuse Laurence, el însuși deznașdăjduit. Încercarea de a-l tempera pe Temeraire se dovedise, până în prezent, inutilă și nu se aştepta nici acum la un rezultat mai bun. Trebuie să fii pregătit să accepti unele întârzieri, atât acasă, cât și aici.

- Ol! Îți promit că am să fiu răbdător, răspunse Temeraire și, în clipa următoare, risipi orice speranță că-și va ține promisiunea pe care ar fi putut-o avea Laurence, adăugând, fără să-și dea seama de contradicție: Dar sunt sigur că Admiraliitatea își va da seama foarte repede că avem dreptate. Firește, e corect ca dragonii să fie plătiți dacă echipajele lor sunt.

Intrucât fusese pe mare de la vîrsta de doisprezece ani până când, din întâmplare, devenise din căpitan de navă căpitanul unui dragon, Laurence îi cunoștea bine pe domnii din Consiliul Admiralițăii, care supravegheau atât Marina, cât și Aviația, și un ascuțit simț al dreptății nu era tocmai trăsătura lor caracteristică. Aceste funcții păreau să-i văduvească pe cei ce ajungeau să le ocupe de orice decență umană și de orice calități veritabile, transformându-i în niște creațuri politice scârțare, aproape dezumanizate. Condițiile mult mai bune pe care le aveau dragonii în China îl obligaseră pe Laurence să deschidă ochii la realele tratamente din

Occident, dar, când se gândeau la posibilitatea ca Admiraliitatea să-i împărtășească opinile, nu era deloc optimist, mai cu seamă atunci când venea vorba de bani.

Oricum, nu putea să nu spere în taină că, după ce vor ajunge acasă, la postul lor de la Canal, și se vor implica în onorabila misiune de apărare a țării, Temeraire ar putea, dacă nu să renunțe la pretențiile sale, cel puțin să și le tempereze. Laurence nu putea să-i contrazică năzuințele, care erau juste și firești, dar Anglia era în definitiv în război, și era conștient, spre deosebire de Temeraire, că era o obrăznicie să ceară concesii de la guvernul lor în asemenea condiții. Aducea o răzvrătire. Însă îi promisese sprijinul și nu avea de gând să și-l retragă. Dragonul ar fi putut rămâne aici, în China, bucurându-se de toate desfășările și libertățile care i se cuveneau de drept unui Celest. Se întorcea în Anglia mai mult de dragul lui Laurence și în speranță că va îmbunătăți condițiile de viață ale camarazilor săi. În ciuda îndoielilor sale, Laurence nu putea să ridice direct obiecții, deși uneori i se părea aproape necinstit să tacă.

- Ești foarte isteț că sugerezi să începem cu plata, spuse Temeraire, punând și mai multe paie pe focul conștiinței lui Laurence.

Făcuse această propunere pentru că era o idee mai puțin radicală decât multe dintre celealte pe care le avansase Temeraire, cum ar fi demolarea unor cvartale întregi din Londra, pentru a face loc unor magistrale suficiente de largi pentru dragoni și trimiterea unui reprezentant al semenilor săi să vorbească în Parlament, ceea ce, lăsând la o parte dificultatea de a pătrunde în clădire, i-ar fi pus imediat pe fugă pe onorabili.

- Odată ce obținem plata, sunt sigur că restul va merge mai ușor, continuă Temeraire. Atunci vom putea da oricând

oamenilor bani, care le plac atât de mult, pentru toate celelalte. Ca, de exemplu, acelor bucătari pe care i-ai angajat pentru mine. Ce bine miroase! adăugă el, nu fără legătură: miroșul puternic de fum al cărnii bine prăjite devinea atât de pătrunzător, încât acoperea duhoarea portului.

Laurence se încruntă și privi în jos. Bucătăria era amplasată chiar sub puntea dragonilor și, printre scândurile ei, se strecurau șerpuitoare panglici late de fum.

– Dyer! strigă el, făcându-i semn unuia dintre sergenți. Du-te și vezi ce pregătesc acolo.

Temeraire se deprinsese cu gustul gastronomiei chineze pentru dragoni, un gust pe care administratorul englez al navei, căruia până atunci i se ceruse doar să procure carne proaspătă de vită, era incapabil să îl satisfacă, astfel încât Laurence găsise doi bucătari chinezi dispuși să-și părăsească țara în schimbul unei retribuții substanțiale. Noii bucătari nu vorbeau deloc engleza, dar nu le lipsea nicidcum dorința de a se impune. Rivalitatea profesională îi adusese deja pe bucătarul navei și pe ajutoarele sale în pragul războiului cu ei pentru sobele bucătăriei și crease o anumită atmosferă de competiție.

Dyer coborî în grabă scările spre puntea superioară de la pupă și deschise ușa bucătăriei. Un nor imens de fum se rostogoli, umflându-se, afară și dintr-o dată veghetorii de pe tachelaj strigă: „Foc!”

Ofițerul de gardă bătu frenetic clopotul, care își revârsă obișnuitu-i dangăt răgușit. Organizându-și oamenii în echipe de incendiu, Laurence striga deja:

– La posturi!

Toată amărteleala se risipi într-o clipă. Marinarii alergau după găleți și ciubere, iar câțiva mai îndrăzneți năvăliră în

bucătărie și ieșiră târând după ei câteva trupuri inerte: ajutoarele bucătarului, cei doi chinezi și unul dintre băieții echipajului, dar nici urmă de bucătarul navei. Gălețile soseau deja, picurând de apă, într-un ritm constant. Nostromul răcnea și lovea cu bastonul în arborele trinchet, ca să imprime ritmul, și gălețile erau golite, una după alta, prin ușile bucătăriei. Dar fumul continua să iasă în valuri, mai gros acum, prin fiecare crăpătură și bintele de pe puntea dragonilor se încingeau, devenind fierbinți la atingere. Funile încolăcite pe doi dintre stâlpii de fier începeau deja să fumege.

Tânărul Digby, iute la minte, îi organizase pe ceilalți sergenți și băieții alergără împreună să desfăcă parâmele, șuierând printre dinți de durere când atingeau cu degetele fierul fierbinte. Ceilalți aviatori erau însirați de-a lungul parapetului, ridicând gălețile cu apă și udând puntea dragonilor. Nori albi de abur se ridicau, lăsând o crustă cenușie de sare pe scândurile scorojite. Puntea scârțaia și gema, ca o mulțime de moșnegi. Catranul dintre scânduri începea să se lichefieze, topindu-se și fumegând, și se scurgea de-a lungul punții în râuri lungi și negre, răspândind un miros dulceag, înțepător. Temeraire stătea acum în picioare, mutându-se dintr-un loc în altul, ca să scape de dogoare, deși Laurence îl văzuse adesea tolănit la soare pe pietrele încinse de căldura soarelui amiezii.

Căpitanul Riley era trup și suflet în mijlocul oamenilor care trudeau, asudați, încurajându-i în timp ce gălețile săltau încolace și încolo, dar avea în glas o notă de disperare. Focul era prea puternic, lemnul era uscat de lungă sedere în port, sub soarele dogoritor, iar calele imense erau pline de mărfuri pregătite pentru călătoria spre casă: delicate porțelanuri chinezești, acoperite cu paie uscate și ambalate în cutii de

lemn, baloți de mătase, pânză nouă de vele, de rezervă. Focul nu trebuia decât să coboare patru punți și toate magaziile să aprindă cât ai clipe, apoi flăcările fierbinți ar alerga până la depozitul de muniție, aruncând întreaga navă în aer.

Gărzile de dimineață, care dormiseră sub punte, se căzneau acum să iasă, încunjurate de fum, cu gurile larg deschise, după aer, rupând, în panica lor, șirurile de oameni care cărau găleți. Deși *Allegiance* era o matahală, castelul de la proră și puntea superioară de la pupă erau neîncăpătoare pentru întregul echipaj, când puntea dragonilor era gata să ia foc. Laurence se agăta de un stâlp și se ridică pe parapetul punții, căutându-și oamenii din priviri, prin forfota mulțimii. Majoritatea ieșiseră deja pe puntea dragonilor, dar pe câțiva nu reușeau să-i zărească: Therrows, cu piciorul încă prins în atele, după bătălia din Pekin, Keynes, medicul, probabil ascuns în cabină, cu nasul în cărțile sale, și Emily Roland, celălalt mesager al său. Fata abia împlinise unsprezece ani și probabil că îi fusese greu să-și croiască drum printre oamenii care se îmbrânceau, chinuindu-se să iasă. Din coșurile de fum ale bucătăriei izbucnii un țuitor pătrunzător, ca al unui ceainic care fierbe, și apărătorile de metal începură să se îcline încet spre punte, ca niște flori ofilite. Temeraire șuieră și el, cuprins de o aversiune instinctivă, dându-și capul pe spate și atunci gulerul i se strivă sub gâtul alungit. Mușchii imenselor sale membre posterioare se încordaseră deja, gata să sară, și își ținea un picior din față pe parapet.

– Laurence, sunteți în siguranță acolo? strigă el, îngrijorat.

– Da, n-o să pătim nimic. Ridică-te imediat în aer, spuse Laurence, chiar în timp ce le făcea semn oamenilor lui să coboare pe teugă, îngrijorat de soarta lui Temeraire, căci scandalurile începeau să cedeze. Ar fi bine să fim pregătiți să

întâmpinăm focul, de îndată ce se înalță prin punte, adăugă el, mai mult ca să-i încurajeze pe cei care-l auzeau. De fapt, dacă puntea dragonilor se prăbușea, nu credea că ar fi putut să stingă focul.

– Foarte bine, atunci mă duc să ajut de sus, zise Temeraire și se ridică în aer.

O mână de oameni mai puțin preoccupați de salvarea navei decât de propriile vieți coborâseră deja barca mică de la pupă, sperând să evadeze neobservați de ofițerii care se luptau disperați cu focul. Sărîră, cuprinși de panică, în apă, când Temeraire țășni pe neașteptate de după corabie și coborî spre ei. Nu le acordă nicio atenție, ci înălță barca în gheare, o vârî sub apă ca pe un polonic și o ridică în aer, picurând de apă și cu vâslele căzând. Înținând-o cu grijă în echilibru, zbură înapoi și o turnă peste puntea dragonilor. Potopul se revărsă, șuierând și săltând pe punte și căzu într-o cascadă mică pe scări în jos.

– Aduceți topoare! strigă Laurence precipitat.

Era o muncă istovitoare în dogoarea insuportabilă. Loveau cu disperare scandalurile, în aburul care se înălța, cu lamele topoarelor alunecând pe lemnul ud și îmbibat de smoală și fumul revărsându-se prin fiecare tăietură pe care o făceau. Cu toții se chinuiau să rămână în picioare, de fiecare dată când Temeraire îi potopea din nou, dar revărsarea constantă de apă era singurul lucru care le permitea să-și continue munca. Altfel, fumul ar fi fost prea dens. În timp ce trudeau, câțiva dintre oameni se cătină și căzură fără vlagă pe punte, dar nimeni nu avea timp nici să-și ducă pe puntea de la pupă. Fiecare minut era prea prețios. Laurence muncea cot la cot cu armurierul său, Pratt. Dâre lungi de sudoare înnegrită le mânjeau cămășile, în timp ce își legănau topoarele, cu mișcări

neregulate, până când, dintr-o dată, scândurile părâiră ca o salvă de artilerie și o bucată mare din puntea dragonilor cedă și se prăbuși în flăcările care mugeau înfometate dedesubt.

Preț de o clipă, Laurence se cătină pe margine, apoi se cundul său, Granby, îl trase la o parte. Pășiră în spate împreună, împleticindu-se. Laurence era pe jumătate orb, gata să se prăbușească în brațele tovarășului său. Ochii îi ardeau și respira greu, precipitat. Granby îl târî pe scări și un torrent de apă năvăli spre ei, aruncându-i până jos, unde se izbiră de unul dintre tunurile cu proiectile de douăzeci și unu de kilograme aflate pe castelul de la proră. Laurence reuși să se ridice tocmai la timp ca să vomite peste parapet. Gustul amar care-i rămase în gură nu reuși să acopere decât duhoarea dulceagă a părului și hainelor sale.

Ceilalți părăseau puntea dragonilor și acum torentele de apă puteau cădea direct peste flăcări. Temeraire ajunse la un ritm constant și norii de fum se împuținaseră deja. Apa neagră de funingine șiroia prin ușile bucătăriei, pe dunetă. Laurence se simțea slăbit și bolnav. Inspira adânc, dar parcă nu reușea să-și umple plămâni. Riley răcnea ordine răgușite prin portavoce, abia auzite prin șuieratul fumului. Glasul nostromului nu se mai auzea. Acum își aranja oamenii în șiruri împingându-i cu mâinile goale, îndreptându-i spre bocăporturi. Curând, formară un rând organizat, ajutându-să se ridice pe cei care fuseseră doborâți sau călcați în picioare sub punte. Laurence se bucură să-l vadă scos afară pe Therrows. Temeraire turnă încă un suvoi peste ultimul focar care ardea mocnit. Apoi timonierul lui Riley, Basson, își scoase capul prin trapa principală, gâfâind, și strigă:

– Nu mai ieșe fum, domnule, iar scândurile de deasupra cabinelor sunt doar calde. Cred că s-a terminat.

Se înălță un strigăt răgușit de bucurie și Laurence realizează că poate respiră din nou, deși continua să scuipe negreală de fiecare dată când tușea. Cu ajutorul lui Granby, reuși să se ridice în picioare. Pe punte stăruia o pâclă groasă de fum, ca după o salvă de tun și, când urcă scările, Laurence găsi o imensă groapă carbonizată în locul punții dragonilor, cu marginile scândurilor care mai rămăseseră încrăpătate ca hârtia arsă. Trupul bietului bucătar al navei zacea ca un tăciune contorsionat printre ruine, cu craniul carbonizat și picioarele de lemn făcute scrum, lăsând doar niște cioate jalnice până la genunchi.

După ce aruncă barca, Temeraire pluti o vreme deasupra, șovăitor, și apoi plonjă în apă, lângă navă. Nu mai avea loc pe punte. Înotând până la corabie și agățându-se de parapet cu ghearele, își înălță capul mare, privind neliniștit peste bord.

- Ești bine, Laurence? Tot echipajul meu e teafăr?
- Da, m-am ocupat de toți, răspunse Granby, cătinând din cap spre Laurence.

Emily, cu claiua ei de păr nisipiu împestrițată de funingine, veni la ei tărând un urcior cu apă din rezervor. Era stătuță și îmbibată de duhoarea portului, dar mai bună decât vinul.

Riley urcă lângă ei.

– Ce dezastru, spuse el, privind în jur. Ei, bine, măcar am salvat-o, slavă Cerului! Dar cât va mai trece până când vom putea porni la drum nici nu vreau să mă gândesc. Primi bucurios urciorul din mâna lui Laurence și bău cu nesaț, înainte de a i-l da lui Granby. Și îmi pare al naibii de rău, cred că toate lucrurile tale au fost distruse, adăugă el, ștergându-se la gură. Ofițerii aveau cabinele spre proră, imediat sub bucătărie.

– Dumnezeule mare! exclamă Laurence, pierdut. Și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a ales de haina mea.